

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa Nativitatem Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

de ruina animæ suæ. Ac tantò magis timendus est hic inimicus, quantò se blandiorem ostendit: tunc enim majore cum furia, suâ malitiâ machinatur damnum animæ nostræ.

E X E R C I T I U M

Circa Nativitatem Domini.

I.

*Salutatio
Christi na-
ti.*

Inflamma, bone JESU, in hac hora igne charitatis tuæ animam meam. Illumina, Amor meus, æterna luce tua cor meum. Refrena distractiones cogitationum mearum. Collige omnes sensus meos internos: pelle nebulam ac cæcitatem, in qua degit cor meum; ut possim te videre, cognoscere, amare, excipere, amplecti puro amore. O sponse animæ meæ, quàm pulcher, opulentus, & affluens omnibus bonis prodixisti ex hoc sacratissimo ventre! quàm inflammatus & accensus amore ingrederis terram & hoc exilium miseriarum! sis benedictus tu, qui venis in nomine Domini, ac DEI nostri, qui nunc affulges. Veni salus mea, veni gloria mea, veni desiderata & expectata beatitudo hujus animæ! Adoro te, Deus meus, natum in mea carne: adoro hæc membra, adoro hanc animam, adoro divinitatem hanc, adoro hunc amorem, hanc misericordiam, hæc divina bona, istas divitias, quibus plenus venisti. Apparuiisti, gloria mea, in terra deserta, & vacua omnis boni, plena malorum omnium. Jam inveniris in societate peccatorum, & tecum conversantur pauperes pastores. Jam fecisti ex terra cælum, ex præsepio paradysum. Descendunt Angeli de cælo ad quærendum & adorandum te in terra. Jam plenum gloriâ est exilium nostrum, & in valle lacrimarum audiuntur cantica & laudes cælestes: omnis locus est paradysus, ubi tu es; quia tu ipse paradysus es divinarum, spiritualium ac cælestium voluptatum animarum te amantium. Apud te, Domine, omnia munda sunt, omnia nitida, omnia lucida, omnia suavia, omnia amorosa ac plena dulcedinis.

*Bonâ vo-
luntate no-
stra conten-
ti.*

II. Si non quæsitus nos quæris, Deus meus, & non vocatus venis ad miserabilem habitationem nostram; quid facies eî, qui te desiderat, vocatque? Ego te voco, bone JESU: veni Domine, ingrederi in hanc animam meam: & nascere in ea: lux divina splendore

splendore tuo eam illumina. Da pacem hodie, DEUS meus, bonæ voluntati: scis enim quàm parum, imò nihil boni operis in nobis invenias, simúsque tam inopes virtutis, ut summum, quo pertingimus, sint aliqua bona desideria. Opus & laborem tibi reservas, & me finis divitem esse voluntatibus ac desideriiis, ut teipso voluntatem hanc impleas, dando mihi gratiam, ut possim operari cum ipsa. O DEUS meus, & amor infinitus! si quid habeo boni, inde est, quòd sim opus tuum, & filius paternæ & amantissimæ voluntatis, quam erga me geris: ab ea scaturit perennis fons bonorum. In me quoque tantùm cupis bonam voluntatem pro præparatione ad omnia bona, quæ mihi potes largiri. Si ergo, Domine mi, voluntatem petis, ecce hîc meam, quam in hac hora mihi das per bonitatem tuam, desiderantem te amare, desiderare, possidere, ac tradere se totum tibi: quod ipsi deest, ne perfecta sit, ô summa perfectio, tu supple. Quis ego sum, ut habeam aliquid boni sine te! Insuffla, Divine Spiritus, in hanc scintillam, quam mihi das, tui amoris: fac prunam vivam, ut exardescat in flammam, qua torus ardeam tui amore.

III. O Divinæ pufio, quantum differs ab eo, qui videris? *Et nostræ parvitati se accommo-*
oculi humani non sunt tam perspicaces, ut videant plus in te, *dantis.*
quàm corpus exiguum, debile, jacens in terra, vagiens, plorans,
& algens, quasi projecti à mundo, inops omnium, in luto, inter animalia, quasi vermiculum terræ. At verò tu es Filius Patris æterni, pretium & substantia gloriæ suæ, DEUS infinitus, æternus, omnipotens, thesaurus divitiarum DEI, satieta animarum beatarum, delicia te amantium, beatitudo te desiderantium, & perfecta opulencia te possidentium. O DEUS infans, ô summe puelle, quis diffidet, quòd possit habere te totum, quando tam parvus es, ut quilibet possit te capere? Tu, DEUS meus, ad mensus es te cordibus pusillis, ut omnes te capere possint: cùmque tenuerint ac te possederint, facis crescere, & ad magnitudinem tuam dilatas. Nullum *ut eum amplecti possimus,*
rejecis, nullum fugis, acceptas habitaculum quodlibet, & ab omnibus permittis te stringi amoris amplexibus, tanquam vera vita
cujuslibet animæ. Veni ergo, pufio: nam qui hunc pusionem amplectitur, DEUM amplectitur, Deum tenet, Deo fruitur, in Deo
delicias

delicias habet. Tu summa gloria, majestatem tuam abscondis, ut homines possint, sine timore, familiariter tecum agere. Quis auderet accedere ad te, si tua bonitas tam familiaris non esset? veni in hoc cor meum, Divine puer, arripe brachia, quæ porrigit desiderium animæ meæ. Diversare mecum, quiesce & recreare mecum, ostende mihi pulchritudinem tuam, & hac agnina mansuetudine duritiam mei cordis emolli, totumque in amore tui consume. Sim ego semper tecum, ô mi dulcis JESU! crescat tecum cor meum: dilatetur, & acquirat robur te satis amandi, & obediendi, ut amore tui plenum faciat voluntatem tuam in omnibus.

*Qui sponte
se abiecit
humis,*

IV. Bone JESU, Verbum Divinum, sapientia æterna, vera vita animarum! si venis ad quærendos homines, cur in egressu ex hoc sacratissimo, purissimo ac Virginali utero te sejungis ab omnibus, ac tam asperè tractas teipsum, abjiciendo tenerrima membra in hoc durum & frigidum solum, in loco tam vili & horrido? nonne saltem pro honore Matris, quæ te educatura, tamque fideliter tibi servitura est, par erat, ut sineres te natum excipi primò dulcibus ejus amplexibus? quid hoc est rei, Deus meus & gloria mea? Tu, Domine, non casu decidis in terram, sicut alius infans infirmus & ignorans, cum sis æterna sapientia, portans omnia verbo virtutis tuæ. Facis hoc, quia vis: tua sponte sic tractaris, Deus animæ meæ! qui jam dudum, à multis retro annis ita gubernationem mundi disposuisti, & omnia sic ordinasti, ut cogeretur tua sacratissima Mater ire in Bethlehem tali tempore, quo tanta multitudo hominum adesset, ut non reperiret locum, nec diversorium aliud, quàm ut nascereris in stabulo: ac tu horâ prædefinitâ, egressus propria virtute ex utero, tua voluntate humi te collocas, & jungens terræ loco tam vili, tam inclementer te tractans & asperè; ac terram eligis, ut per totam vitam tuam tibi sit pro lecto, possisque verè dicere, quòd non habeas, ubi caput reclines, nisi in terra communi brutis ac feris, cum tanta vexatione sanctissimi Corporis tui non secus, quàm si tibi rebelle & inimicum fuisset, sicut hoc meum est misero meo spiritui.

*ut nos do-
ceat,*

V. O bone JESU, quænam est hæc amicitia, quam habes cum asperitate, ac rigore in proprium corpus, dum tua sponte collocas te in dura terra, neglectis brachiis Matris; atque ut hoc obrineas,

obtineas, mundum invertis, ac mutas statum regnorum? nonne tu elegisti sacratissima brachia purissimæ Virginis, ut serviant tibi? cur igitur non exspectas, donec te excipiant prodeuntem in lucem, sed ea prævertis, occupans durum, asperum, vile & contemptibile solum? Non sunt hæc milites & carnifices, qui te in terram dejiciant, sicut erunt olim, quando capient in horto. Propria voluntas, amor tuus est ille, qui te adigit in locum tam durum, tam fœdum, quique in præsepio te reponit. O sapientissime Cognitor malorum meorum, ô verum & unicum eorum remedium: Corpus meum, & caro mea sunt inimici, quos habeam, maximi & sævissimi. Corpus meum adversatur mihi in omnibus, & ad omnia mala me inclinat. Pro carne perdo omnia bona, quæ à te accepi. Et tu, mi bone Jesu, carnem tuam, quam habes purissimam, & instrumentum obedientissimum, ut in ea, & per eam tua Divinitas mihi faciat infinita bona, tractas quasi foret rebellis, ut mea; & sicut ego meam deberem tractare: & antequam intres in gloriam tuam, non vis illi concedere ullam requiem, sed perpetuos labores & pugnam. Heu quàm cæcus & miser sum ego, qui cum tam clarè hæc videam, non erubescō pacem & amicitiam inire cum hoc hoste meo capitali! servio corpori, tanquam Domino; æstimo illud, quasi magni quid esset: perdo somnum pro illo, quasi pro amico: blandior, tanquam fidei, & pro illo te perdo, Deus meus ad singulos passus, quasi obligatus illi essem, sicut sum tibi. O quoties te offendo, ut placeam illi! quot injuriis te afficio, ne ipsum offendam! quàm sentio, cum minus bene habet! ut compatior ejus doloribus! quomodo rationes ejus tuis præhabeo, ac sequor cæcus & infatuatus, cum videam in te, Deus animæ meæ, humanitatem tam malè habitam! O lux cordis mei! Speculum & Magister puræ & æternæ veritatis, qui tam clarè me doces, quid conveniat corpori, idem ipse amor, qui te adigit ad hos excessus, ut me illumines & sanes, creet obsecro in me spiritum novum, qui fugiat & horreat hunc hostem tam perniciosum. Tu, scis, Deus meus, quòd non possim odisse id, quod hucusque sic amavi, neque cognoscere fraudes ipsius, neque declinare, tractando id semper ut hostem, & adversarium omnis mei boni, nisi per ignem puri ac sinceri amoris tui, quo tibi soli possum servire atque placere.

*Quantum
erremus,
dum blandimur car-
ni nostra.*

*Quæ nihil
habemus
in se u.*

VI. Est meum corpus, Domine, intimum huic homini terreno: & quando id considero, meque comparo tecum, video me nimis illi adstrictum. Mecum incedit, mecum crescit, mihi adhæret, & omnibus rebus se immiscet. Ex omnibus rebus tuis quærit proventum, vult habere primas, & regnare; & quæ mea est miseria, sæpius obtinet. Quid faciam, DEUS meus? quomodo potero sufferre pondus miseriarum istarum, & legem carnis repugnantem tuis mandatis? Non inveno aliud remedium, quàm te, DEUS meus, ac Dominus meus; quia ideo natus es, ideo tam asperè tractas te ipsum. Cura ergo, bone JESU, cauterio tuo corruptionem hujus miseriæ, & robore Spiritûs tui reconcinna hunc meum. Vita & Confortatio animæ meæ, non potest hoc stabulum agnoscere tuam præsentiam, quia semper manebit stabulum, neque tu mutabis ejus naturam. Sed, ô Domine, hoc durum & molle cor meum, hoc lutum miserabilium affectuum hujus animæ, hæc vilitas desideriorum meorum, in quibus me hætenus detinui, mutabitur tuâ præsentia. Ergo dimitte hunc locum, & veni ad me, me potes illuminare, emollire, & mutare: veni, Domine, ut ego te cognoscam, te adorem, te complectar, te possideam, ac tecum pro te meipsum horream, & perfectè fugiam. Veni, dulcissime JESU, in hanc animam; quia hîc me humiliabis, & in humilitate mea glorificaberis. Docebis me veritatem tuam, vinces inimicos meos, & cum morte Spiritûs terreni facies vivere in anima mea tuum divinum Spiritum. Pone te semper, bone JESU, ob oculos meos, mane semper in corde meo, ut pulchritudo & suavitas tua me capiat, & sic amittam gustum hujus terræ. Et quia tota mea ruina oritur inde, quòd carni contra tuam voluntatem obediam; tu, Domine, scis infirmitatem meam, & exiguas vires ad superandas occasiones, cum ingruunt, & quia solâ potenti manu tuâ confirmare me potes, & servare contra meipsum; en me abjicio ad divinos tuos pedes, & offero me totum tuæ Divinæ Majestati, cum omnibus plagis ac necessitatibus meis: volo, quidquid à me petis, ac desidero, ut in omnibus tuam divinam voluntatem adimpleas. Et quamvis rebellis mea caro desideret aliud, tu illam mortifica, bone JESU, & ostende in me vim Spiritûs tui, qui de cælo te traxit in terram.

Et

Et quia tu scis, qualia & quanta sint desideria mea, fac meum secundum magnam misericordiam tuam: quia ego non possum plus facere, quam ut ostendam meas miseras involutas ardentissimis suspiriis ad te, Deus meus, spes mea, remedium meum, in quo confido, quem adoro, laudo, ac desidero amare toto corde.

VII. O Mater & Virgo sanctissima, succurre huic misero exuli: adjuva, ut confringatur duritia cordis istius, contradictiones hujus miserabilis corporis, ut semper sim subjectus in omnibus rebus divino huic Domino. Non sim expers fructus ærumnarum ejus, & extra ejus gratiam. Adjuva me, ut possim ei satisfacere, & me vincere, atque ita ipsi servire, & ipsum amare. O Angeli, & vos purissimæ animæ hujus supernæ Curia, amate & glorificare hunc Dominum laudibus infinitis, pro gratiis in me collatis. Estote mei advocati & intercessores, ut me pondus hujus carnis non opprimat: sed impetrate mihi spiritum, qui teneat eam semper subjectam Spiritui Domini, afflictam & vexatam, donec merear gaudere in vestro beato consortio, relaxatione & quiete æterna.

ÆRVMNA V.

Lacrimæ Christi pro nostris peccatis.

I.

Lacrima vox, quam Christus natus emisit è sacratissimo ore suo, ploratus fuit instar aliorum infantum, quibus similem se fecit in omnibus. Nec est res exigua admirationis, videre Filium Dei vivi abscondere suam æternam Sapientiam, ac vivere sine loquela, & in silentio usque ad tempus, quo loquuntur alii infantes, cum ploratu, in fasciis, inter brachia; tractari ut alios infantes, non minore debilitate naturali: & sicut hæc omnia proveniebant ab ejus amore, non ab infirmitate, ita magnam iis portam aperuit considerandi, qui diligunt ipsum, ut eum tractent, & inflammentur his mirabilibus æterni sui consilii. Magnum ad hoc motivum præbent lacrimæ, quibuscum ingressus est mundum, & quamvis in his fuerit similis aliorum infantum, causa tamen lacrimandi fuit ei longè dissimilis. David de illo præ-

F 2.

dixit.